

Het Boek Daniël - Nummer Honderdachtenveertig

De profetische tabellen onthuld: Habakuks visioen en Millers droom

Jeff Pippenger

2024-03-20

De toename van kennis die wordt voorgesteld door het visioen van de rivier de Ulai, is hetgeen uiteindelijk op de twee tafelen van Habakuk werd geschreven.

“Verweven met profetieën die zij hadden beschouwd als betrekking hebbend op de tijd van de tweede komst, was onderwijs dat in het bijzonder was aangepast aan hun toestand van onzekerheid en spanning, en dat hen aanmoedigde geduldig te wachten in het geloof dat wat nu voor hun verstand duister was, te zijner tijd duidelijk gemaakt zou worden.

„Onder deze profetieën bevond zich die van Habakuk 2:1–4: ‘Ik zal op mijn wachtpost gaan staan en mij op de toren opstellen, en ik zal uitzien om te vernemen wat Hij tot mij zal spreken en wat ik zal antwoorden wanneer ik bestraft word. En de HEERE antwoordde mij en zei: Schrijf het gezicht op en stel het duidelijk op tafelen, opdat men het in het voorbijlopen kan lezen. Want het gezicht wacht nog op de vastgestelde tijd, maar aan het einde zal het spreken en niet liegen; al vertoeft het, verbeid het; want het zal gewisselijk komen, het zal niet uitblijven. Zie, zijn ziel is opgeblazen, zij is niet oprecht in hem; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven.’”

“Reeds in 1842 had de aanwijzing die in deze profetie gegeven wordt om ‘het gezicht op te schrijven en duidelijk op tafelen te stellen, opdat men die daarin leest, lopende leze’, Charles Fitch ertoe gebracht een profetische kaart samen te stellen ter toelichting van de gezichten van Daniël en de Openbaring. De publicatie van deze kaart werd beschouwd als een vervulling van het bevel dat aan Habakuk gegeven was. Niemand merkte toen echter op dat in dezelfde profetie een schijnbare vertraging in de vervulling van het gezicht—een vertoeftijd—wordt voorgesteld. Na de teleurstelling kreeg deze Schriftplaats een zeer gewichtige betekenis: ‘Want het gezicht is nog voor een bestemde tijd, maar ten einde zal het spreken en niet liegen; zo het vertoeft, verbeid het, want het zal gewisselijk komen, het zal niet achterblijven.... Maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven.’ *The Great Controversy*, 391, 392.”

De twee tafelen van Habakuk zijn profetisch twee getuigen. Volgens de Schrift moeten twee getuigen worden samengebracht om de waarheid vast te stellen.

Maar indien hij niet naar u wil horen, neem dan nog een of twee met u mee, opdat in de mond van twee of drie getuigen elk woord bevestigd worde. Mattheüs 8:16.

Wanneer Habakuks twee tafelen (de pionierskaarten van 1843 en 1850) over elkaar heen worden gelegd, bevestigen zij de waarheden die de „juwelen” waren van Millers droom. De vergissing van 1843, weergegeven op de eerste tafel, vestigt, wanneer zij met de tweede tafel wordt overlegd, de „vertoeftijd” van het visioen. Miller (de symbolische wachter van die geschiedenis) vroeg wat hij

moest zeggen tijdens het twistgesprek van zijn geschiedenis.

Ik wil op mijn wachtpost staan en mij op de toren opstellen, en uitzien om te vernemen wat Hij tot mij spreken zal en wat ik antwoorden zal wanneer ik bestraft word. Habakuk 2:1.

De Heer droeg Miller op het visioen op te schrijven, en in zijn droom plaatste hij de kist die het visioen bevatte op een tafel in het midden van zijn kamer.

En de HEERE antwoordde mij en zei: Schrijf het gezicht op en stel het duidelijk op tafelen, opdat wie het leest, zich spoede. Habakuk 2:2.

De tabellen duiden vervolgens de vertoeftijd en de eerste teleurstelling aan.

Want het visioen wacht nog op de vastgestelde tijd, maar aan het einde zal het spreken en niet liegen; al vertoeft het, verbeid het, want het zal gewis komen, het zal niet uitblijven. Habakuk 2:3.

Dan worden de twee klassen die op grond van de toename van kennis geopenbaard worden, voorgesteld.

Zie, zijn ziel is opgeblazen; zij is niet oprecht in hem; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven. Habakuk 2:4.

De twee klassen aanbidders zouden door het beproevingsproces van Daniël hoofdstuk twaalf geopenbaard worden.

En hij zei: Ga heen, Daniël, want deze woorden blijven verborgen en verzegeld tot de tijd van het einde. Velen zullen gereinigd, wit gemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan; maar de wijzen zullen het verstaan. Daniël 12:9, 10.

De „wijzen” van Daniël zijn de wijze maagden van Mattheüs vijfentwintig, die door het geloof gerechtvaardigd waren, en de goddelozen waren de dwaze maagden, die in hoogmoed verheven werden. Aan het einde van Millers droom stellen de juwelen de olie voor in de gelijkenis van de tien maagden, welke de boodschap was.

„God wordt onteerd wanneer wij de boodschappen die Hij ons zendt, niet aannemen. Daardoor wijzen wij de gouden olie af die Hij in onze zielen zou willen uitstorten, opdat die zou worden doorgegeven aan hen die in duisternis verkeren. Wanneer de roep zal klinken: ‘Zie, de bruidegom komt; gaat uit hem tegemoet,’ zullen zij die de heilige olie niet hebben ontvangen, die de genade van Christus niet in hun hart hebben gekoesterd, ontdekken, evenals de dwaze maagden, dat zij niet gereed zijn hun Heer te ontmoeten. Zij hebben in zichzelf niet de macht om de olie te verkrijgen, en hun leven lijdt schipbreuk.” Review and Herald, 20 juli 1897.

Millers juwelen zouden in de laatste dagen tienmaal helderder schijnen, en zowel het getal tien als het licht is een symbool van een beproeving. In de laatste dagen, voorgesteld in het slot van Millers droom, brengt het licht der waarheid, zoals voorgesteld op de tafelen van Habakuk, een beproevende boodschap voort, die in de gelijkenis van de tien maagden de beproevende boodschap

is van de Middernachtsroep. Dat beproevingsproces is een herhaling van het beproevingsproces uit de Milleritische geschiedenis, want de gelijkenis van de tien maagden wordt in de laatste dagen tot op de letter herhaald.

„Ik word vaak verwezen naar de gelijkenis van de tien maagden, van wie er vijf wijs waren en vijf dwaas. Deze gelijkenis is en zal tot op de letter vervuld worden, want zij heeft een bijzondere toepassing op deze tijd en is, evenals de boodschap van de derde engel, vervuld geworden en zal tot aan het einde van de tijd tegenwoordige waarheid blijven.” Review and Herald, 19 augustus 1890.

De ervaring van de vertoef tijd zou aan het einde van Millers droom tot op de letter worden herhaald, en zijn juwelen zouden dan tienmaal helderder schijnen dan de zon, waarmee wordt aangeduid dat de juwelen de laatste beproeving voorstellen in de gelijkenis van de tien maagden. Tien is het symbool van een beproeving, en aan het einde van tien dagen waren Daniël en de drie waardigen zichtbaar schoner en welgedaner dan zij die het voedsel van Babylon aten. De hoogmoedigen in Habakuk, die leefden uit vermetelheid en niet uit geloof, ontwikkelden het karakter van Babylon. In de Milleritische geschiedenis werden zij de dochters van Babylon, en in Habakuk wordt het pausdom gebruikt om hun karakter te identificeren.

Zie, zijn ziel is opgeblazen; zij is niet oprecht in hem; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven. Ja ook, omdat hij door wijn overtreding begaat, is hij een hoogmoedig man, die niet thuis blijft; die zijn begeerte verwijdt als het dodenrijk, en is als de dood, en niet verzadigd kan worden, maar alle volken tot zich vergadert en alle natiën tot zich ophoopt: Zullen niet al dezen een spreuk over hem opheffen, en een spotrede tegen hem, en zeggen: Wee hem die vermeerderd wat het zijne niet is! hoelang? en die zich belaad met dikke leem! Zullen niet plotseling opstaan die u zullen bijten, en ontwaken die u zullen verschrikken, en zult gij hun tot buit worden? Omdat gij vele natiën hebt beroofd, zal al het overblijfsel der volken u beroven; vanwege mensenbloed, en vanwege het geweld aan het land, aan de stad, en aan allen die daarin wonen. Habakuk 2:4–8.

Het beproevingsproces dat over de maagden van Mattheüs vijftientig komt, brengt een klasse van aanbidders voort die het karakter van de koning van het noorden (het pausdom) hebben ontwikkeld, die tevens de macht is die „vele volken beroofde”.

Zo spreekt de HEERE: Zie, een volk komt uit het noorderland, en een grote natie zal worden opgewekt van de einden der aarde. Zij zullen boog en spies aangrijpen; zij zijn wreed en kennen geen ontferming; hun stem bruischt als de zee; en zij rijden op paarden, in slagorde gesteld als mannen ten strijde tegen u, o dochter van Sion. Wij hebben het gerucht daarvan gehoord: onze handen verslappen; benauwdheid heeft ons aangegrepen, en smart als van een vrouw in barensood. Ga niet uit in het veld, en wandel niet op de weg; want het zwaard des vijands en schrik zijn rondom. O dochter van mijn volk, omgord u met een zak, en wentel u in as; bedrijvige rouw, als over een enig kind, zeer bittere weeklacht; want de verwoester zal plotseling over ons komen. Jeremia 6:22–26.

Habakuks twee klassen zijn degenen die door het geloof gerechtvaardigd worden, en degenen die de leerstellingen van Babylon aten en dronken. Degenen die in de laatste dagen van Millers droom

als maagden worden voorgesteld, ontwikkelen óf het karakter van Christus en ontvangen aldus het zegel van God, óf zij ontwikkelen het karakter van het pausdom en ontvangen het merkteken van het beest.

„De tijd is gekomen dat het ware licht te midden van de zedelijke duisternis zal schijnen. De boodschap van de derde engel is uitgezonden naar de wereld en waarschuwt de mensen tegen het ontvangen van het merkteken van het beest of van zijn beeld op hun voorhoofd of op hun hand. Dit merkteken ontvangen betekent tot dezelfde beslissing te komen als het beest heeft genomen en dezelfde denkbeelden te verdedigen, in rechtstreekse tegenstelling tot het Woord van God. Van allen die dit merkteken ontvangen, zegt God: ‘Dezelfde zal drinken van de wijn van de toorn van God, die ongemengd is uitgegoten in de beker van Zijn gramschap; en hij zal gepijnigd worden met vuur en zwavel in tegenwoordigheid van de heilige engelen en in tegenwoordigheid van het Lam.’” Review and Herald, 13 juli 1897.

De maagden die de wijn van Babylon drinken, zullen uiteindelijk de wijn van Gods toorn drinken. In Jesaja openbaren de dronkaards van Efraïm hun blinde dronkenschap door de dingen ondersteboven te keren, en die handeling moet geacht worden als „pottenbakkersklei”.

De vereenzelviging van „het dagelijkse” als een symbool van Christus zet de waarheid omtrent „het dagelijkse” op haar kop, want „het dagelijkse” is een satanisch symbool. Millers identificatie van „het dagelijkse” als het heidendom wordt rechtstreeks weergegeven op de tafelen van Habakuk. Millers ontdekking van de passage in Thessalonicenzen, die hem in staat stelde te begrijpen dat het heidendom was dat „weggenomen” werd, opdat de „mens der zonde”, die in de tempel Gods zit, geopenbaard zou worden, is de voornaamste waarheid die te vinden is in 2 Thessalonicenzen, hoofdstuk twee.

‘Ik las verder en kon geen ander geval vinden waarin het [het dagelijkse] voorkwam dan in Daniël. Vervolgens nam ik [met behulp van een concordantie] die woorden die ermee in verband stonden: “wegnemen”; hij zal het dagelijkse wegnemen; “vanaf de tijd dat het dagelijkse zal zijn weggenomen”, enz. Ik las verder en dacht dat ik geen licht over de tekst zou vinden; ten slotte kwam ik bij 2 Thessalonicenzen 2:7, 8. “Want de verborgenheid der ongerechtigheid is reeds werkzaam; alleen hij die nu wederhoudt, zal wederhouden, totdat hij uit de weg genomen is, en dan zal de wetteloze geopenbaard worden”, enz. En toen ik bij die tekst gekomen was, o, hoe helder en heerlijk verscheen de waarheid! Daar is het! Dat is het dagelijkse! Welnu, wat bedoelt Paulus met “hij die nu wederhoudt”, of verhindert? Met “de mens der zonde” en de “wetteloze” wordt het pausdom bedoeld. Welnu, wat is het dat verhindert dat het pausdom geopenbaard wordt? Wel, het is het heidendom; welnu dan, “het dagelijkse” moet het heidendom betekenen.’—William Miller, Second Advent Manual, page 66.” Advent Review and Sabbath Herald, 6 januari 1853.

De betekenis van „het gedurige” in Thessalonicenzen, die Miller ontdekte, is de voornaamste waarheid van de passage. Wanneer Paulus degenen aanduidt die de waarheid niet liefhebben en die daarom een krachtige dwaling zullen ontvangen, wijst hij zeer zeker op de haat tegen de waarheid in algemene zin; maar de waarheid waarnaar in de passage rechtstreeks wordt verwezen, is de waarheid dat „het gedurige” het heidense Rome voorstelt.

De lamp van het lichaam is het oog; indien dan uw oog enkelvoudig is, zal uw gehele lichaam vol licht zijn. Maar indien uw oog boos is, zal uw gehele lichaam vol duisternis zijn. Indien dan het licht dat in u is duisternis is, hoe groot is die duisternis! Niemand kan twee heren dienen; want óf hij zal de een haten en de ander liefhebben, óf hij zal zich aan de een hechten en de ander verachten. Gij kunt God en de mammon niet dienen. Mattheüs 6:22–24.

Er is slechts liefde voor de waarheid, of haat tegen de waarheid. Er is geen middenweg. De krachtige dwaling die over de dwaze maagden van Mattheüs vijfentwintig komt, berust op hun verwerping van het licht van Millers juwelen, die de laatste beproeving vertegenwoordigen. De laatste beproeving van het oude Israël was hun tiende beproeving, en Millers juwelen schijnen in de laatste dagen tienmaal helderder. Het symbool van de verwerping van Millers juwelen is „het dagelijkse”, dat de dronkaards van Efraïm in de derde generatie van het adventisme ondersteboven hebben gekeerd. „Het dagelijkse” is een satanisch symbool van het heidendom. De dronkaards voerden een vervalst juweel in, dat zij uit het afvallige protestantisme meebrachten, en dat „het dagelijkse” aanduidt als een symbool van Christus.

Millers begrip van zijn juwelen werd begrensd door de geschiedenis waarin hij werd verwekt. Ervan overtuigd dat de Tweede Komst de eerstvolgende profetische gebeurtenis was, kon de dodelijke wond van het pausdom in 1798 slechts het vierde en laatste aardse koninkrijk van Daniël twee vertegenwoordigen. Ook was Millers begrip van „het gedurige” beperkt, want zijn getuigenis luidt dat hij door openbaring tot een bepaalde studiemethode werd geleid, waarbij hij verklaarde dat hij zijn Bijbel gebruikte, Crudens Concordantie en enkele kranten las. Zijn besluit om op die wijze te studeren was eenvoudig in zijn gedachten opgekomen.

“Gedurende de twaalf jaren dat ik een deïst was, las ik alle geschiedenissen die ik maar kon vinden; maar nu had ik de Bijbel lief. Hij leerde van Jezus! Toch was er nog een groot deel van de Bijbel dat voor mij duister bleef. In 1818 of 1819, terwijl ik in gesprek was met een vriend aan wie ik een bezoek bracht, en die mij had gekend en [gehoord] had spreken toen ik een deïst was, vroeg hij op tamelijk veelbetekenende wijze: ‘Wat denkt u van deze tekst en van die?’ waarbij hij verwees naar de oude teksten waartegen ik als deïst bezwaren had ingebracht. Ik begreep wat hij bedoelde en antwoordde: Als u mij tijd geeft, zal ik u zeggen wat zij betekenen. ‘Hoeveel tijd wilt u hebben?’ Ik weet het niet, maar ik zal het u zeggen, antwoordde ik, want ik kon niet geloven dat God een openbaring had gegeven die niet begrepen kon worden. Toen nam ik mij voor mijn Bijbel te bestuderen, in de overtuiging dat ik kon ontdekken wat de Heilige Geest bedoelde. Maar zodra ik dit voornemen had opgevat, kwam de gedachte bij mij op: ‘Stel dat u een passage vindt die u niet kunt begrijpen; wat zult u dan doen?’ Toen kwam deze wijze van Bijbelstudie in mijn gedachten op: Ik zal de woorden van zulke passages nemen, ze door de hele Bijbel heen naspeuren, en op deze wijze hun betekenis ontdekken. Ik had Crudens Concordance, dat naar mijn mening het beste ter wereld is; dus nam ik dat en mijn Bijbel, ging aan mijn schrijftafel zitten en las niets anders, behalve een weinig de kranten, want ik was vastbesloten te weten wat mijn Bijbel betekende. Apollos Hale, *The Second Advent Manual*, 65.”

Millers juwelen werden niet enkel onderkend door zijn studiemethode, maar ook door rechtstreekse openbaring van God.

„God zond Zijn engel om in te werken op het hart van een landbouwer die de Bijbel niet had geloofd, teneinde hem ertoe te brengen de profetieën te onderzoeken. Engelen van God bezochten die uitverkorene herhaaldelijk om zijn denken te leiden en voor zijn begrip profetieën te ontsluiten die voor Gods volk altijd duister waren geweest. Het begin van de keten der waarheid werd hem gegeven, en hij werd ertoe geleid schakel na schakel te onderzoeken, totdat hij met verwondering en bewondering neerzag op het Woord van God. Daar zag hij een volmaakte keten van waarheid. Dat Woord, dat hij als niet geïnspireerd had beschouwd, opende zich nu voor zijn blik in zijn schoonheid en heerlijkheid. Hij zag dat het ene deel van de Schrift het andere verklaart, en wanneer één passage voor zijn begrip gesloten was, vond hij in een ander deel van het Woord datgene wat haar verklaarde. Hij beschouwde het heilige Woord van God met vreugde en met de diepste eerbied en ontzag.” Early Writings, 230.

Wanneer zuster White verklaart dat „God Zijn engel zond” naar Miller, wordt daarmee aangeduid dat Gabriël de engel was die naar Miller werd gezonden, want „Zijn engel” is een aanduiding die aan Gabriël wordt toegekend.

“De woorden van de engel: ‘Ik ben Gabriël, die sta in de tegenwoordigheid Gods,’ tonen aan dat hij in de hemelse hoven een positie van hoge eer bekleedt. Toen hij met een boodschap tot Daniël kwam, zei hij: ‘En niet één is er, die mij versterkt tegen dezen, dan uw vorst Michaël [Christus].’ Daniël 10:21. Over Gabriël spreekt de Heiland in de Openbaring, waar Hij zegt dat Hij ‘die door Zijn engel gezonden en aan Zijn dienstknecht Johannes te kennen gegeven heeft.’ Openbaring 1:1.” The Desire of Ages, 99.

Gabriël en de andere engelen leidden Millers „denken” en openden „voor zijn verstand de profetieën die voor Gods volk altijd duister waren geweest.” Zijn boodschap werd niet slechts ontwikkeld door zijn studiemethode, maar ook door goddelijke openbaring. De methode zelf die hij toepaste om de Bijbel te bestuderen, kwam eenvoudigweg in zijn gedachten op. Wanneer God waarheid in onze gedachten brengt, is dat een goddelijke openbaring, in tegenstelling tot het komen tot de waarheid door het proces van het recht verdelen van de Bijbel. Miller deed beide, maar goddelijke openbaring maakte deel uit van de wijze waarop Miller ertoe kwam het onderwerp van „het dagelijkse” te verstaan.

Miller zou de genderschommeling in Daniël hoofdstuk acht, verzen negen tot en met twaalf, niet hebben onderkend, want alles wat hij had was de Bijbel en een concordantie die verstoken is van enige informatie betreffende de bijbelse talen. Hij zou het onderscheid tussen ‘sur’ en ‘rum’, die beide vertaald worden met “wegnemen”, niet hebben gezien. Evenmin zou hij het onderscheid hebben gezien tussen ‘miqdash’ en ‘qodesh’, die beide vertaald worden met “heiligdom”.

Hij zou de waarheid van het woord ‘tamid’, dat honderdvierenmaal in de Bijbel voorkomt, niet hebben gezien. De waarheid die hij niet had kunnen zien (die ook de waarheid is die hij wél zag), was deze: van de honderdvieren keren dat het Hebreeuwse woord ‘tamid’ in de Bijbel wordt gebruikt, wordt het Hebreeuwse woord ‘tamid’ uitsluitend in het boek Daniël als zelfstandig naamwoord gebruikt. ‘Tamid’ is het Hebreeuwse woord dat “voortdurend” betekent en in het boek Daniël wordt vertaald als “het dagelijks”.

Alleen in het boek Daniël wordt het woord als een zelfstandig naamwoord gebruikt, en de andere negenenegentig keer wordt het als een bijwoord gebruikt. Om deze reden werden de vertalers van de King James Bible, toen zij ermee geconfronteerd werden dat Daniël het woord vijfmaal als een zelfstandig naamwoord gebruikte, terwijl alle andere schrijvers van de Bijbel het woord negenenegentig keer als een bijwoord gebruikten, door het gewicht van het bewijsmateriaal gedwongen Daniëls gebruik van het woord als een zelfstandig naamwoord te „corrigeren”. Om Daniël te „corrigeren”, voegden zij het woord „offer” aan het woord toe, en maakten zo van een zelfstandig naamwoord een bijwoord. En vervolgens werd Ellen White, om de vertalers te corrigeren, ertoe geïnspireerd vast te leggen dat zij „met betrekking tot het ‘Dagelijkse’ zag, dat het woord ‘offer’ door menselijke wijsheid was toegevoegd en niet tot de tekst behoort; en dat de Heere degenen die de oordeelsuursboodschap verkondigden, de juiste visie daarop heeft gegeven.”

Miller trachtte, volgens zijn eigen getuigenis, „het gedurige” te begrijpen, wat hij uiteindelijk deed in 2 Thessalonicenzen. Maar eveneens, volgens zijn eigen getuigenis, placht hij, wanneer hij een woord trachtte te begrijpen, iedere plaats in overweging te nemen waar het woord werd gebruikt, en dat woord wordt nog negenenegentig andere malen in de Bijbel gebruikt. Toch luidt zijn getuigenis aangaande „het gedurige”, dat hij het nergens anders vond dan in het boek Daniël, toen hij verklaarde: „Ik las verder, en kon geen ander geval vinden waarin het [het gedurige] voorkwam dan in Daniël.” Miller werd niet uitsluitend door zijn studiemethode tot de juwelen geleid, maar ook door goddelijke openbaring die hem werd gegeven door de bediening van engelen.

Daarom was zijn begrip van „het gedurige” juist, maar beperkt. Hij kon niet onderkennen dat van de vijf maal dat „het gedurige” in het boek Daniël wordt genoemd, één van de drie maal dat „het gedurige” wordt „weggenomen”, een andere betekenis vertegenwoordigde dan de andere twee maal. Eénmaal wordt „het gedurige” gebruikt met het Hebreeuwse woord ‘rum’ en de andere twee maal wordt het gebruikt met het Hebreeuwse woord ‘sur’. Beide woorden worden vertaald met wegnemen, maar ‘rum’ in Daniël hoofdstuk acht, vers elf betekent opheffen en verheffen, en in hoofdstuk elf, vers eenendertig, en hoofdstuk twaalf, vers elf betekent het woord ‘sur’ verwijderen.

De theologen die het Babylonische dieet eten en drinken, betogen dat zowel wanneer men iets wegneemt als wanneer men iets opheft, beide een vorm van verwijdering aanduiden, zodat beide woorden geacht moeten worden dezelfde betekenis te hebben. Zij betogen dat de drie keren dat „het dagelijkse” wordt „weggenomen”, altijd „verwijderen” betekent, en door dit te doen, stellen zij vast dat Daniël onzorgvuldig was in zijn woordkeuze. Zij zeggen dat niet openlijk, maar bij gevolgtrekking leren zij dat Daniël in alle drie de gevallen het woord ‘sur’ had moeten gebruiken, want volgens de theologen bedoelde hij zogenaamd telkens hetzelfde wanneer „het dagelijkse” werd „weggenomen.”

Zij doen hetzelfde met de woorden ‘miqdash’ en ‘qodesh’, die beide in hoofdstuk acht, verzen elf tot en met veertien, met „heiligdom” zijn vertaald. Bij elke vermelding van „heiligdom” in die vier verzen houden zij vol dat zij alle Gods heiligdom aanduiden. Bij wijze van gevolgtrekking opnieuw, zou Daniël in alle drie de verwijzingen eenvoudig ‘qodesh’ hebben moeten gebruiken en niet ‘miqdash’ in vers elf. Miller zou het onderscheid tussen die woorden niet hebben onderkend, maar de moderne theologen doen dat wel, en wanneer zij dat doen, houden zij vol dat geen enkel

onderscheid erkend behoort te worden. Toch kwam Miller, die de onderscheidingen tussen de woorden niet onderkende, tot een opvatting die tegengesteld was aan die van de moderne theologen.

De werkelijkheid is dat Daniël een zorgvuldig schrijver was, die de Hebreeuwse taal kende en geoordeeld werd tienmaal verstandiger te zijn dan alle andere wijzen van Babylon. Als iemand het juiste gebruik van de Hebreeuwse taal kende, en wist hoe die in die specifieke geschiedenis correct moest worden weergegeven, dan was het Daniël. Als Daniël verschillende woorden gebruikte, was dat omdat zij bedoeld waren om verschillende betekenissen over te brengen, die hij opzettelijk trachtte weer te geven. Wanneer Daniëls onderscheidende gebruik van de woorden die vertaald worden als „heiligheid” of als „wegnemen” wordt erkend, bevestigen zij Millers begrip van „het dagelijkse”, dat door Miller werd onderkend juist in de passage waarin Paulus vaststelt dat zij die de waarheid haten ertoe bestemd zijn een krachtige dwaling te ontvangen.

Zij die de waarheid haten en de leugen geloven die een krachtige dwaling voortbrengt, worden ook voorgesteld als de dronkaards van Efraïm, die in twee klassen worden voorgesteld. De ene klasse is de geleerde leiding, en de andere klasse is de ongeleerden, die slechts zullen horen wat de geleerden hun leren. Zij zijn het die zich onder leugens verbergen en die een verbond met de dood sluiten. Zij zijn de dwaze maagden van Mattheüs vijfentwintig, en zij van wie de ziel verheven is in Habakuk twee. Zij zijn het die de fundamentele waarheden van Millers droom verwerpen, die aan het einde tienmaal helderder schijnen (waarmee de tiende en laatste beproeving voor het moderne Israël wordt voorgesteld), zoals getypeerd door de tiende en laatste beproeving voor het oude Israël.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

En de HEERE zeide tot Mozes: Hoelang zal dit volk Mij tergen? en hoelang zal het duren eer zij Mij geloven, ondanks al de tekenen die Ik in hun midden gedaan heb? Ik zal hen met de pest treffen en hen verwerpen, en Ik zal u tot een groter en machtiger volk maken dan zij. Maar Mozes zeide tot de HEERE: Dan zullen de Egyptenaren het horen, want Gij hebt dit volk door Uw macht uit hun midden opgevoerd. En zij zullen het vertellen aan de inwoners van dit land; want zij hebben gehoord dat Gij, HEERE, in het midden van dit volk zijt, dat Gij, HEERE, van aangezicht tot aangezicht gezien wordt, en dat Uw wolk boven hen staat, en dat Gij vóór hen uitgaat, overdag in een wolkkolom en des nachts in een vuurkolom. Indien Gij nu heel dit volk als één man doodt, dan zullen de volken die het gerucht aangaande U gehoord hebben, spreken en zeggen: Omdat de HEERE niet bij machte was dit volk te brengen in het land dat Hij hun onder ede beloofd had, daarom heeft Hij hen in de woestijn gedood.

En nu, ik bid U, laat toch de kracht van mijn Heere groot zijn, overeenkomstig wat Gij gesproken hebt, zeggende: De HEERE is lankmoedig en groot van goedertierenheid, Die ongerechtigheid en overtreding vergeeft, maar de schuldige geenszins onschuldig houdt, bezoekende de ongerechtigheid der vaders aan de kinderen, tot in het derde en vierde geslacht. Vergeef toch, ik bid U, de ongerechtigheid van dit volk naar de grootheid van Uw goedertierenheid, zoals Gij dit volk vergeven hebt, van Egypte af tot nu toe. En de HEERE zeide: Ik heb vergeven naar uw woord; maar zo waarachtig als Ik leef, de ganse aarde zal met

de heerlijkheid des HEEREN vervuld worden. Want al die mannen die Mijn heerlijkheid gezien hebben, en Mijn tekenen, die Ik in Egypte en in de woestijn gedaan heb, en Mij nu deze tienmaal verzocht hebben, en naar Mijn stem niet gehoord hebben, zullen voorzeker het land niet zien dat Ik hun vaders gezwoeren heb; ja, allen die Mij getergd hebben, zullen het niet zien. Maar Mijn knecht Kaleb, omdat een andere geest met hem geweest is en hij Mij volkomen nagevolgd heeft, hem zal Ik brengen in het land waarin hij gegaan is, en zijn nageslacht zal het in bezit nemen. Numeri 14:11–24.